

tige topmøde i september får vendt alle sten i den hjemlige debat om udviklingspolitikken. Det er nu, hvor der stadig er 10 år til 2015, at vi skal mobilisere alle gode forslag til, hvordan vi kan sikre, at målene opfyldes også i Afrika.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til udviklingsministeren. Vi tager derefter udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):
Udviklingsministeren har i sin besvarelse gjort rede for regeringens udviklingspolitiske prioriteter for 2005-topmødet, herunder den danske bistandsindsats for at sikre opfyldelse af 2015-målene i Afrika. Jeg vil derfor her koncentrere mig om fred og sikkerhed som fundament for vækst og udvikling i Afrika.

Fred og sikkerhed er fundamentale forudsætninger for at skabe vækst og reducere fattigdommen i Afrika. Omvendt skaber ulighed og fattigdom grobund for konflikter. Så skal vi nå 2015-målene, er vi nødt til at arbejde på alle fronter, og det er netop det, regeringen gør i sin samlede afrikastrategi. Også EU har i sin sikkerhedsstrategi udpeget Afrika som prioritet.

Afrikas økonomiske udvikling halter langt bag efter andre kontinenters og kan ikke sammenlignes med udviklingen i f.eks. Asien. Krige og konflikter er en meget væsentlig årsag til dette. Konflikterne har sat langvarige aftryk på de enkelte samfund og også destabiliseret hele regioner økonomisk, socialt, politisk og sikkerhedsmæssigt.

Men det ser nu ud til, at vi kan være ved et vendepunkt. Den mulighed må vi bruge. Antallet af demokratiske stater i Afrika var for 25 år siden tre. Nu er tallet steget til mere end 30. Afrikanske ledere har i de senere år vist både vilje og evne til at påtage sig et større ansvar for håndtering og forebyggelse af konflikter.

Det ser vi gennem Den Afrikanske Union, som har engageret sig aktivt i løsningen af konflikterne i Sudan og i Darfurregionen. Det ser vi gennem de regionale organisationer, som har påtaget sig at mægle i mange konflikter og med gode resultater som f.eks. i Togo, hvor ECOWAS er engageret i en fredelig overdragelse af magten til en national samlingsregering. Og det ser vi gennem fredsinitiativer fra mere stabile og progressive lande i Afrika.

Disse markante reformkræfter vil regeringen støtte gennem både udenrigspolitikken, sikker-

hedspolitikken, handelspolitikken og udviklingspolitikken.

En anden markant udvikling i Afrika er samarbejdet mellem AU og de regionale organisationer om at opbygge en ny afrikansk sikkerhedsarkitektur. Den skal sikre, at afrikanske, hurtigt udrykkende brigader til enhver tid er parate til at blive sat ind i konkrete fredsoperationer. Alt for tit sker det, at løste konflikter bryder ud igen, kort tid efter at der ellers var opnået fred. Og det er blot, fordi fredsoperationerne ikke er på plads hurtigt nok. En ny afrikansk sikkerhedsarkitektur vil være et meget væsentligt bidrag til bæredygtig konflikthåndtering. De afrikanske lande har givet sig selv en tidsfrist til 2010, hvor brigaderne skal være på plads.

Regeringen støtter aktivt opbygningen af den nye afrikanske sikkerhedsarkitektur, og vi støtter også andre tiltag, der kan styrke det afrikanske ejerskab til håndteringen af konflikter.

På min og forsvarsministerens rejse sidste år til Sudan og Etiopien underskrev jeg en samarbejdsaftale med Den Afrikanske Union om dansk støtte. Aftalen er en del af »Afrikaprogrammet for Fred« på i alt 248 mio. kr., hvor vi arbejder tæt sammen med Den Afrikanske Union og de regionale organisationer om at styrke deres fredsbevarende kapacitet. Vi har ligeledes involveret det danske forsvar heri, da det jo har en unik erfaring at bidrage med.

Kl. 15.20

Det er vigtigt at holde fast i, at ansvaret for løsning af afrikanske konflikter ikke kan hvile på afrikanske skuldre alene. FN skal fortsat sikre den brede internationale opbakning og stille fredsbevarende missioner til rådighed i et tæt samarbejde med Den Afrikanske Union og de regionale organisationer. EU understøtter denne indsats, og vi understøtter også alle de muligheder for fred i den afrikanske verdensdel, vi kan, både generelt, inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og konkret gennem EU's fredsfacilitet.

Det er selvfølgelig beskæmmende, at der er så lidt international politisk vilje til at finansiere FN's fredsbevarende indsats i Afrika. Bestræbelserne på at opbygge fred kommer til kort, hvis ikke der skaffes tilstrækkelig finansiering af de civile indsatser. Manglende afvæbning, demobilisering og reintegration af tidligere soldater er blandt de væsentligste årsager til, at konflikter genopblusser. Retsopgør efter konflikterne er vigtige for at sikre freden, og regeringen støtter f.eks. arbejdet i Den Særlige Domstol i